FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT GEORGIOS COSMAS

föredraget den 29 juni 1995 *

1. De frågor som har ställts till domstolen av Tribunal Tributário de Segunda Instância de Lisboa i enlighet med artikel 177 i EG-fördraget har uppkommit inom ramen för ett mål som uppkommit genom att en talan har väckts vid Tribunal Tributário de Segunda Instância de Lisboa av bolaget SEIM — Sociedade de Exportação e Importação de Materiais Ld.ª (nedan kallat "SEIM").

2. Den nationella domstolen har begärt en definition av den rättsliga naturen av avslaget på begäran om eftergift av import-eller exporttullar och en tolkning — i ljuset av den skälighetsgeneralklausul som styr den här avsedda lagstiftningen — av de bestämmelser i vilka villkoren för beviljande av en sådan begäran anges.

3. Konkret avser dessa frågor tolkningen av artikel 7.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 1574/80 av den 20 juni 1980 [1], av artiklarna 1.2 d och 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 [2], ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 3069/86 av den 7 oktober 1986 [3], av artikel 5.2 i kommissionens förordning (EEG) nr 3799/86 av den 12 december 1986 [4], samt angående giltigheten av artikel 4 punkt 2 c i ovannämnda förordning nr 3799/86 [vid översättningen fanns inga svenska versioner att tillgå].

I — Regleringen i lag och rättspraxis

4. I förordning nr 1430/79 anges de villkor under vilka de behöriga myndigheterna skall bevilja återbetalning eller eftergift av import- eller exporttullar (artikel 1.1).

* Originalspråk: grekiska.

1 — Förordning om fastställande av tillämpningsbestämmelserna för artiklarna 16 och 17 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar (EGT nr L 161, s. 3).

2 — Förordning om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar (EGT nr L 175, s. 1), ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (EGT nr L 302, s. 1).

3 — Förordning om ändring av rådets förordning (EEG) nr 1430/79 om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar (EGT nr L 286, s. 1).

4 — Förordning om fastställande av tillämpningsbestämmelserna för artiklarna 4*a*, 6*a*, 11*a* och 13 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar (EGT nr L 352, s. 19).

5. I artikel 1.2 d i förordning nr 1430/79 anges att "eftergift" betyder "att helt eller delvis underlåta att pålägga import-eller exporttullar som har bokförts av den myndighet som är ansvarig för uppbörden, men som ännu inte har betalats".

6. I del 1 i ovannämnda förordning anges sedan de olika fallen (avsnitt A, B, C, D och E) och förfarandet för återbetalning eller eftergift av importtullar.

7. I artikel 13.1 och 13.2 i förordning nr 1430/79 — ändrad genom ovannämnda förordning nr 3069/86 (artikel 1 6) — anges andra fall som kan ge upphov till återbetalning eller eftergift av importtullar. I artikeln föreskrivs närmare bestämt följande:

"1. Återbetalning eller eftergift av importtullar kan ske i särskilda fall — som är andra än de som anges i del A—D — som är resultat av omständigheter som varken följer av en avsiktlig åtgärd eller uppenbar vårdslöshet från den berördes sida.

De fall i vilka det första stycket kan tillämpas samt de förfaranden som skall följas i dessa fall anges enligt det förfaringssätt som anges i artikel 25. Återbetalningen eller eftergiften kan underställas särskilda villkor.

2. Återbetalning eller eftergift av importtullar av de skäl som anges i punkt 1 skall beviljas sedan begäran har inlämnats vid det berörda tullkontoret inom tolv månader från det att den myndighet som ansvarar för uppbörden har bokfört det.

De behöriga myndigheterna kan emellertid i undantagsfall ge tillstånd att överskrida denna frist om det är vederbörligen motiverat."

8. Som domstolen har betonat vid ett flertal tillfällen [5] införs genom artikel 13 i förordning nr 1430/79 en skälighetsgeneralklausul.

5 — Se exempelvis dom av den 15 december 1983, Papierfabriek Schoellershammer mot kommissionen (283/82, Rec. s. 4219, punkt 3), och av den 12 mars 1987, Cerealmangimi och Italgrani mot kommissionen (244/85 och 245/85, Rec. s. 1303, punkt 10).

I artikeln anges emellertid även villkoren för tillämpningen av denna klausul för att undvika att den missbrukas på ett sätt som strider mot gemenskapslagstiftarens syfte. Domstolen har angett att det hör under de nationella domstolarnas behörighet att granska om alla villkor som föreskrivs i artikel 13 är uppfyllda, det vill säga att det varken har förekommit avsiktliga åtgärder eller uppenbar vårdslöshet från den berördes sida och att förfaranderegleran har följts. [6]

9. I förordning nr 3799/86 slås bland annat fast tillämpningsbestämmelser för artikel 13 i förordning nr 1430/79.

10. I del 1 avsnitt B punkt 1 anges vissa "särskilda fall i vilka återbetalning eller eftergift av importtullar kan ske eller inte kan ske". I artikel 4 föreskrivs:

"I den mening som avses i artikel 13.1 i grundförordningen [7], och utan någon inverkan på andra situationer som skall bedömas från fall till fall enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 6—10,

1) ...

2) utgör omständigheter som är resultat av omständigheter som varken följer av en avsiktlig åtgärd eller uppenbar vårdslöshet från den avgiftsskyldiges sida inte särskilda fall:

a) ...

b) ...

c) att även i god tro — för beviljande av en förmånsbehandling avseende tullsatser för varor som har anmälts för fri omsättning — inlämna handlingar som senare upptäcks vara felaktiga, förfalskade eller ogiltiga, som är relevanta för beviljande av en förmånsbehandling avseende tullsatser."

11. Följaktligen är den uppräkning som görs i artikel 4 inte uttömmande utan ger endast en viss ledning. Detta är även anledningen till att domstolen har ansett att det åligger de behöriga myndigheterna att från fall till fall bedöma om en konkret situation som inte

6 — Dom av den 1 april 1993, Hewlett Packard France (C-250/91, Rec. s. I-1819, punkt 47).

7 — Det vill säga förordning nr 1430/79.

omnämns i listan uppvisar en särskild karaktär i den mening som avses i den tillämpliga gemenskapsrättsliga regleringen. [8]

12. I artikel 16 i förordning nr 1430/79 föreskrivs det förfarande som skall följas vid inlämnandet av en begäran om eftergift av importtullar:

"... begäran om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar skall lämnas in till det tullkontor där dessa tullar har bokförts, om inte de behöriga myndigheterna anger ett annat kontor för detta ändamål.

Alla bevisfakta som sökanden förfogar över skall bifogas begäran, för att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att fatta ett beslut avseende denna begäran med beaktande av vad som har åberopats av sökanden. När de behöriga myndigheterna anser det nödvändigt, kan de fastställa en tidsfrist inom vilken sökanden skall inlämna kompletterande bevis."

13. I artikel 18 i förordning nr 1430/79 anges de myndigheter som är behöriga att avgöra en begäran om eftergift av importtullar:

"I alla situationer är de myndigheter som är behöriga att avgöra en begäran om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar, myndigheterna i den medlemsstat där nämnda tullar har bokförts."

14. Dessutom fastställs i förordning nr 1574/80 tillämpningsföreskrifterna för artiklarna 16 och 17 [9] i förordning nr 1430/79. Artikel 7.1 lyder enligt följande:

"1. Den beslutsfattande myndigheten skall, när den innehar alla nödvändiga fakta, avgöra begäran så skyndsamt som möjligt och sedan skriftligen delge den som framställt begäran."

15. Slutligen fördelas i ovannämnda förordning nr 3799/86, genom ett antal förfarandebestämmelser i avsnitt B punkt 2, behörigheten mellan kommissionen och de nationella tullmyndigheterna för att avgöra tvister avseende beviljande av eller avslag på begäran om

8 — Se domen i målet Hewlett Packard France, nämnd i fotnot 6, punkt 39, och punkt 10 i generaladvokat Tesauros förslag till avgörande i samma mål.

9 — Artikel 17 avser det fall att varorna befinner sig i en annan medlemsstat än den där avsedda import-och exporttullar har bokförts.

återbetalning eller eftergift av importtullar och där de beslut anges som skall fattas av de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna (artikel 5) och av kommissionen (artikel 6). Det som anges är:

Artikel 5:

"1. ...

2. Då medlemsstatens behöriga myndighet, vid vilken den begäran har framställts som åsyftas i artikel 13.2 i grundförordningen [10], konstaterar att de grunder som åberopas till stöd för denna begäran motsvarar någon av de situationer som beskrivs i artikel 4 punkt 2, beviljar den inte återbetalning eller eftergift av beloppet av importtullen i fråga."

Artikel 6:

"1. När den behöriga myndigheten i en medlemsstat, vilken har att avgöra en begäran om återbetalning eller eftergift i enlighet med artikel 13.2 i grundförordningen [11], inte på grundval av bestämmelserna i artikel 4 kan bestämma om det finns anledning eller inte att bevilja återbetalningen eller eftergiften i fråga, skall den avslå begäran, om det inte finns grunder som kan utgöra ett särskilt fall som följer av omständigheter som varken är resultatet av en avsiktlig åtgärd eller uppenbar vårdslöshet från den berördes sida.

I alla andra fall skall den hänskjuta ärendet till kommissionen för en behandling enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 7—10. Den akt som inlämnas till kommissionen skall innehålla uppgifter om alla de omständigheter som är nödvändiga för en fullständig prövning av den situation som föreligger.

Kommissionen skall omedelbart meddela den berörda medlemsstaten när den har mottagit akten.

Om den information som har inlämnats av medlemsstaten visar sig otillräcklig för att kommissionen skall kunna fatta ett beslut med kännedom om alla omständigheterna i

10 — Det vill säga förordning nr 1430/79.

11 — Det vill säga förordning nr 1430/79.

den situation som den skall bedöma, kan kommissionen begära att kompletterande uppgifter om omständigheterna lämnas in.

2. ..."

II — De faktiska omständigheterna

16. SEIM beställde vissa varor från ett bolag som var etablerat i Västtyskland och importerade dem till Portugal och bifogade dem ett ursprungsintyg (EUR 1) som utfärdats av de tyska tullmyndigheterna och i vilket det intygades att varorna härrörde från Förbundsrepubliken Tyskland. Således importerades varorna tullfritt, i enlighet med den gemenskapsreglering av tullar som är tillämplig på dessa varor.

17. Senare återkallade de tyska tullmyndigheterna ursprungsintygen, med motiveringen att de hade utfärdats felaktigt och underrättade de motsvarande portugisiska myndigheterna om detta. Conferência Final vid tullkontoret i Porto, som skötte ärendet inom ramen för förfarandet för uppbörd i efterhand av tullarna, bestämde att en summa av 7 660 587 ESC skulle betalas.

18. När SEIM uppmanades att betala denna summa, vägrade det och eftersom det inte fick någon betalningsfrist, något tillstånd att betala summan i flera delar eller några betalningslättnader, väckte bolaget talan vid Tribunal Fiscal Aduaneiro do Porto mot betalningsföreläggandet och yrkade att detta skulle upphävas.

19. Samtidigt riktade sig SEIM till direktören för tullkontoret i Porto och gjorde gällande att bolaget uppfyllde villkoren i artikel 5.2 i rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 [12], som lyder enligt följande:

"De behöriga myndigheterna kan inte företa en uppbörd i efterhand av det belopp av import-och exporttullar som inte har pålagts till följd av ett misstag av de behöriga myndigheterna själva som inte rimligtvis kunde upptäckas av den avgiftsskyldige, eftersom den sistnämnde har handlat i god tro och följt alla de bestämmelser som föreskrivs i de gällande reglerna avseende dennes tulldeklaration."

12 — Förordning om uppbörd i efterhand av importtullar eller exporttullar som inte har uppburits av den avgiftsskyldige för varor som har deklarerats inom ramen för ett tullförfarande som innebär en skyldighet att betala sådana tullar (EGT nr L 197, s. 1). Denna förordning har upphävts genom rådets förordning (EEG) nr 2913/92, av den 12 oktober 1992, om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, vilken omnämnts i fotnot 2.

SEIM gjorde således gällande att de behöriga myndigheterna inte kunde förrätta någon uppbörd i efterhand av det yrkade beloppet ifall den avgiftsskyldige hade handlat i god tro. SEIM anmodade också att dess begäran skulle överföras till tullstyrelsen så att denna slutligen skulle underställa begäran Europeiska gemenskapernas kommission för att kommissionen i enlighet med bestämmelserna i kommissionens förordning (EEG) nr 1573/89 av den 20 juni 1980 [13] skulle besluta om att det bokförda beloppet inte skulle uppbäras.

20. Den 28 februari 1989 avslog tullstyrelsen, genom beslut av biträdande direktören, SEIM: s begäran om att akten avseende uppbörd i efterhand skulle överföras till kommissionen för beslut om att inte förrätta någon uppbörd, eftersom begäran tolkades som en begäran om eftergift (av de bokförda importtullarna). Avslaget motiverades i huvudsak på följande sätt:

— fel som begåtts av tullmyndigheterna i exportlandet, vilka otillbörligen utfärdat ursprungsintygen EUR 1, påverkar inte tillämpningen av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79,

— det ankommer på de behöriga myndigheter i en medlemsstat som har påfört tullarna att kontrollera om villkoren för tillämpning av artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 har uppfyllts,

— de myndigheter som utfärdar ursprungsintygen (EUR 1) har rätt att kontrollera dessa intyg i efterhand, och

— artikel 5.2 omfattar det fall där de behöriga myndigheterna i en medlemsstat har misstagit sig då de påfört ett belopp som är lägre än det belopp som skall betalas, varvid det förhållandet att handlingar som bifogats tulldeklarationen godkänns som senare visar sig vara felaktiga eller ogiltiga, är ett typiskt fall där tullmyndigheterna inte har begått något fel.

21. Genom en ansökan, som inlämnades till Tribunal Tributário de Segunda Instância (nedan kallad "Tribunal"), yrkade SEIM att detta beslut skulle ogiltigförklaras. SEIM åberopade härvid följande:

— villkoren för att de behöriga myndigheterna inte skall kunna företa en uppbörd i efterhand har uppfyllts i enlighet med artikel 5.2 i förordning nr 1697/79,

13 — Förordning om fastställande av tillämpningsbestämmelser för artikel 5.2 i rådets förordning (EEG) nr 1697/79 om uppbörd i efterhand av import-eller exporttullar som inte har uppburits av gäldenären för varor som hänförts till ett tullförfarande som medför skyldighet att betala sådana tullar (EGT nr L 161, s. 1).

— med hänsyn till det belopp som yrkats (över 2 000 ecu) faller beslutet inom kommissionens behörighetsområde i enlighet med förordning nr 1573/80, och

— man kommer till samma resultat genom att tillämpa bestämmelsen i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

22. I sitt svaromål till talan om ogiltigförklaring gjorde den myndighet som är svarande gällande att den är behörig att företa en uppbörd i efterhand med beaktande av att Europeiska gemenskapernas kommission — i fall av ett beslut om att inte företa en uppbörd — endast ingriper då beloppet i fråga överskrider 2 000 ecu.

23. Allmänna åklagaren ansåg att SEIM: s begäran, som riktats till direktören för tullkontoret i Porto, utgör ett fakultativt förvaltningsbesvär och att den ifrågasatta rättsakt som antagits på grundval av denna begäran följaktligen begränsats till att fastställa betalningsföreläggandet avseende tullarna. På grund av detta yrkade han att talan skulle ogillas.

24. SEIM svarade att det inte bestred påförandet av tullarna utan beslutet om att avslå dess begäran om inledandet av ett förfarande för eftergift av det påförda beloppet, vilket borde ha underställts kommissionen. SEIM underströk även att detta beslut innehåller ett uttalande om nödvändiga förvaltningsbesvär, varför det varit möjligt att väcka talan.

25. Tribunal påpekar att även om SEIM hade begärt att det belopp som påförts på grund av importtullar inte skulle uppbäras i stället för att begära att eftergift beviljas på detta belopp, som SEIM för övrigt inte har betalat, hade tullstyrelsen ansett att begäran avsåg en eftergift. Tullstyrelsen tolkade på detta sätt SEIM: s begäran om att ärendet skulle hänskjutas till kommissionen för att denna skulle besluta att inte uppbära importtullarna i efterhand.

III — Tolkningsfrågorna

26. För att kunna avgöra den tvist som är anhängig vid den, har den nationella domstolen hänskjutit de fyra följande frågorna till domstolen:

"a) Med beaktande av de överväganden som har utvecklats i kapitel II i denna begäran om förhandsavgörande och med hänsyn till det system för uppbörd *i efterhand* som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 samt det system för eftergift av de tullar som redan har fastställts men

som ännu inte har erlagts, som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979, finns det anledning att ställa frågan om ett beslut av den nationella tullmyndigheten, som — på grundval av *artikel 7.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 1574/80 av den 20 juni 1980* — avslår en begäran om eftergift av betalning av tullar, fattas med tillämpning av materiella skatterättsliga regler eller med tillämpning av gemenskapsrättsliga förvaltningsregler eller också om det fattats under tullens utövning av sina skattemässiga befogenheter eller under utövningen av de rent administrativa befogenheterna. Vilken rättslig natur har detta beslut?

b) Skall begreppet *tullar som ännu inte har erlagts*, som avses i artikel 1.2 d i förordning (EEG) nr 1430/79, tolkas restriktivt som om det avsåg tullar vars betalning har uppskjutits?

c) Ålåg det, på grund av artikel 5.2 i kommissionens förordning (EEG) nr 3799/86 av den 12 december 1986, den nationella tullmyndigheten att bedöma begäran om eftergift av importtullarna med hänsyn till skälighetsgeneralklausulen i ovannämnda artikel 13.1, då den berörde hade åberopat fakta som skulle kunna falla inom den rättsliga kategorin av situationer som varken är resultatet av en avsiktlig åtgärd eller uppenbar vårdslöshet från den avgiftsskyldiges sida?

d) Är inte artikel 4 punkt 2 c i förordning (EEG) nr 3799/86 av den 12 december 1986 ogiltig, då den strider mot artikel 13.1 i förordning (EEG) nr 1430/79, eftersom den begränsar de särskilda fall då man kan bevilja eftergift av tullar mer än som är nödvändigt för att skydda andra gemenskapsintressen?"

IV — Svaren på tolkningsfrågorna

A — *Svaret på den första frågan*

27. Genom den första frågan har domstolen anmodats att uttala sig om den rättsliga naturen av det beslut som har fattats på grund av begäran om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar som skall betalas enligt artikel 7.1 i förordning nr 1574/80. Med andra ord har domstolen anmodats att uttala sig om denna rättsakt rör materiell rätt och har antagits i enlighet med materiella skatterättsliga regler eller om det rör förfarandet och har antagits i enlighet med förvaltningsrättsliga förfaranderegler. Tribunal anser att lösningen av problemet med dess behörighet inom den nationella rätten är beroende av detta svar.

28. I sitt yttrande har kommissionen ställt sig tvivlande till om tolkningsfrågan kan tas upp till prövning. Den har ansett att frågan inte rör tolkningen av ifrågavarande bestämmelse i förordningen, vilket skulle säkerställa en enhetlig tillämpning av gemenskapsrätten, utan domstolen har uppmanats att abstrakt uttala sig om den rättsliga naturen av beslutet om avslag på begäran om eftergift, för att det skall vara möjligt att på nationell nivå definiera vilken domstol som är behörig att pröva målet.

Till stöd för sina påståenden har kommissionen åberopat domen i målet Foglia [14], enligt vilken domstolens uppgift består i att bidra till rättskipningen i medlemsstaterna genom tolkningen av en tillämplig gemenskapsrättslig bestämmelse och inte i att formulera konsultativa åsikter om allmänna eller hypotetiska frågor. [15]

29. Även den portugisiska regeringen anser att den fråga som har ställts till domstolen inte avser tillämpningen av den gemenskapsrättsliga regleringen med beaktande av att problemet med att ge en beteckning för det beslut som fattats med stöd av artikel 7 i förordning nr 1574/80 endast uppkommer inom intern rätt och följaktligen inte hör under domstolens behörighet.

30. Enligt vad som angetts av den nationella domstolen i kapitel II i dess beslut, görs det i portugisisk rätt en åtskillnad mellan förfaranden avseende uppbörd av tull, som hör under den behörighet som tillfaller Tribunais Fiscais Aduaneiros, och förfaranden avseende administrativa frågor i tullsammanhang, för vilka Tribunal är behörig. Den första kategorin omfattar förfaranden som avser själva bokföringen av tullar och som är hänförliga till myndighetens utövande av sin funktion i skattefrågor, medan den andra kategorin omfattar förfaranden som utan att avse själva bokföringen är hänförliga till detta och hör under tullmyndigheternas administrativa behörighet, det vill säga att det är fråga om talan mot administrativa rättsakter som avser tullfrågor.

31. I detta fall är det fråga om tolkning av de gemenskapsrättsliga bestämmelserna för lösning av ett problem i intern rätt som rör kompetensfördelningen mellan domstolar i en medlemsstat. Närmare bestämt anser den nationella domstolen att problemet med den juridiska karaktären av en rättsakt som härrör från de nationella myndigheterna och som innebär avslag på begäran om eftergift, som har beslutats på grundval av gemenskapsrättsliga regler, utgör ett nödvändigt villkor för att lösa problemet i intern rätt avseende utpekandet av den domstol som är behörig att pröva målet i fråga.

32. Det som gör det förevarande fallet speciellt är att även om den bestämmelse som skall tolkas — artikel 7.1 i förordning nr 1574/80 — inte tillämpas direkt, är denna

14 — Se dom av den 16 december 1981 (244/80, rec. s. 3045).

15 — Se domen i målet Foglia, som nämnts ovan i fotnot 14, punkterna 18 och 20.

tolkning emellertid inte något uttryck för ett rådgivande yttrande avseende en allmän eller hypotetisk fråga utan samband med föremålet för förfarandet vid den nationella domstolen, enligt vad kommissionen har understrukit i sina inlagor, utan har tvärtom ett direkt samband med besvarandet av en fråga som är anhängig vid den nationella domstolen. [16] Det är således lika riktigt att följa den inriktningen.

33. Frågan om domstolens behörighet eller avsaknad av behörighet att uttala sig avseende en fråga om naturen av en rättsakt utfärdad av nationella myndigheter, vilken har antagits i enlighet med den gemenskapsrättsliga regleringen, för att göra det möjligt för den nationella domstolen att lösa problemet med att avgöra vilken domstol som är behörig enligt nationell rätt, har redan ådragit sig domstolens uppmärksamhet i domen i målet Bozzetti [17]. Under det att den undersökte frågan om den rättsliga naturen — skatterättslig eller inte — av ett avdrag för gemensamt ansvar inom ramen för organisationen av den gemensamma marknaden för mjölk, angav domstolen att "det inte åligger domstolen att gripa in i lösningen av behörighetsproblem avseende den nationella domstolsindelningen vid beteckningen av vissa rättsliga situationer som har sin grund i gemenskapsrätten". Domstolen fortsatte enligt följande: "beteckningen av avdraget för gemensamt ansvar med avseende på de gemenskapsrättsliga reglerna är inte på grund av detta likgiltig med avseende på nationell rätt. Det föreligger således ett självklart intresse att för den nationella domstolen ange de delar av gemenskapsrätt som kan bidra till lösningen av det behörighetsproblem som denna har att ta ställning till." [18]

34. Så till frågan huruvida gällande gemenskapsrättslig reglering, som reglerar eftergift av import-eller exporttullar, gör det möjligt att definiera den rättsliga naturen av den uppgift som har utövats och det beslut som har fattats av den nationella myndigheten när den avslagit en begäran om eftergift som har inlämnats av den som skall betala det belopp som beaktas. Det är också oundgängligt att pröva hela regleringen avseende uppkomst och upphörande av tullskulden, för att avgöra om det går att definiera den rättsliga naturen av det beslut att inte bevilja en begäran om eftergift av importtullar enligt artikel 7.1 i förordning nr 1574/80 som den nationella domstolen har tagit upp till prövning.

35. I rådets förordning (EEG) nr 2144/87 av den 13 juli 1987 om tullskuld [19] [vid översättningen fanns ingen svensk version att

16 — Se domen i målet Foglia, nämnd i fotnot 14, punkt 21, och dom av den 18 oktober 1990, Dzodzi (C-297/88 och C-197/89, Rec. s. I-3763, punkterna 39 och 40), och av den 8 november 1990, Gmurzynska-Bscher (C-231/89, Rec. s. I-4003, punkterna 22 och 23).

17 — Domstolens dom av den 9 juli 1985 (179/84, Rec. s. 2301, punkterna 17 och 18).

18 — Se även domstolens domar i målen Foglia, nämnd i fotnot 14, punkt 21, Dzodzi, nämnd i fotnot 16, punkterna 39 och 40, Gmurzynska-Bscher, nämnd i fotnot 16, punkt 20, och domstolens domar av den 16 juli 1992 i målet Lourenço Dias (C-343/90, Rec. s. I-4673) och i målet Meilicke (C-83/91, Rec. s. I-4871).

19 — EGT nr L 201, s. 15.

tillgå], som gällde vid den tidpunkt då skulden uppkom, föreskrivs hur en tullskuld avseende import uppkommer (artikel 2):

"a) övergång till fri omsättning av en vara för vilken importtullar skall betalas ...;

b) regelstridigt införande till gemenskapernas tullområde av en vara för vilken importtullar skall betalas ..."

I artikel 7 i ovannämnda förordning föreskrivs att den tidpunkt som skall beaktas vid beräkningen av beloppet är den tidpunkt då tullskulden har uppkommit.

36. Om tullskuld uppkommer, såsom genom överföring till fri omsättning av en produkt för vilken importtullar skall betalas, skall tullmyndigheten ingripa i efterhand och genom en rättsakt bestämma beloppet av tullskulden. Denna rättsakt faller inom ramen för (den fiskala) tullfunktionen och utgör kärnan av denna funktion.

37. Enligt artikel 8.1 a i förordning nr 2144/87 upphör tullskulden

"när betalning sker av de importtullar ... som avser varan i fråga eller i förekommande fall genom eftergift av det beloppet med tillämpning av gällande gemenskapsrättsliga bestämmelser".

38. Det framgår av ovannämnda bestämmelser i förordning nr 2144/87, av bestämmelser i förordning nr 1697/79 om uppbörd i efterhand av import-eller exporttullar och av bestämmelser i förordning nr 1430/79 om återbetalning eller eftergift av importtullar, att påförandet av det belopp som skall betalas på grund av importtullar inleder en fas i behandlingen av rättsakten i fråga som också avslutas när det har fattats beslut om att bevilja begäran om eftergift av beloppet i fråga.

39. Närmare bestämt, när en begäran om eftergift av importtullar inlämnas, är den myndighet som fattar beslutet — som i princip är det tullkontor där de tullar som skall betalas har bokförts i enlighet med artikel 16 i förordning nr 1430/79 — behörig att behandla denna begäran och genom sitt beslut antingen bevilja eftergift genom att upphäva verkningarna av den rättsakt där tullarna/tullavgifterna har påförts, det vill säga genom att helt eller delvis avstå från att

uppbära de bokförda importtullarna i enlighet med artikel 1.2 c i förordning nr 1430/79, jämförd med bestämmelserna i förordning nr 1574/80, eller avslå begäran. Alla de rättsakter som utarbetas av den beslutande myndigheten på det stadiet av behandlingen av begäran avser samma tullskuld och skiljer sig inte — vad beträffar naturen (som avser uppbörd av tullar eller är administrativ) av den funktion som utövas — från de rättsakter som utarbetas då den handlägger ett ärende avseende uppbörd i efterhand av importtullar. Med andra ord handlar den beslutande myndigheten i båda fallen inom ramen för utövandet av sin funktion, som går ut på uppbörd av tullar som getts den genom regleringen i fråga genom tillämpning av materiella tullrättsliga regler.

40. Vi kommer till samma slutsats genom att undersöka verkningarna av myndighetens beslut i fråga, såsom de även framgår av den definition av eftergift som återfinns i förordning nr 1430/79 (artikel 1.2 d). Det följer av denna definition, betraktad i samband med ovannämnda artikel 8 i förordning nr 2144/87, att ett beslut att bevilja eftergift är en rättsakt med en effekt som är motsatt (contrarius actus) effekten av en rättsakt som avser reglering i efterhand av tullar (enligt förordning nr 1697/79), eftersom den rättsakt som innebär beviljande av begäran i fråga avser importörens skyldighet att erlägga tull och medför att skulden upphör helt eller till en del av de tullar som har beaktats men inte erlagts.

41. På grund av dess verkningar framstår avslaget på begäran om eftergift som en del av hela det förfarande som inleddes med den rättsakt som syftade till uppbörd (i efterhand i det här fallet) av importtullarna, vilket emellertid varken påverkar eller definitivt ändrar skyldigheten att betala det belopp som har fastställts i efterhand av de behöriga myndigheterna. Jag anser emellertid att den ovannämnda gemenskapslagstiftningen inte gör det möjligt att göra en skillnad mellan den rättsakt som innebär avslag och den som innebär beviljande av en begäran om eftergift på grundval av dess verkningar, eftersom det såväl i det ena som i det andra fallet är frågan om samma gemenskapsrättsliga tullregler som är tillämpliga, och den myndighet som fattar beslutet handlar inom ramen för utövandet av samma uppgift som den ges genom de gemenskapsrättsliga reglerna i fråga, det vill säga en uppgift avseende uppbörd av tull. [20]

42. Jag föreslår således att den första frågan skall besvaras enligt följande:

"Beslut som har fattats enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 7.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 1574/80 av den 20 juni 1980 om fastställande av tillämpningsbestäm-

20 — Denna lösning förefaller också mer övertygande för den hänskjutande domstolen, som anför följande i punkt 43 i beslutet om hänskjutande: "Det förefaller för oss som om den myndighet som avvisar en begäran om dispens från betalning av tullavgifter som har påförts men ännu inte erlagts handlar som en fiskal myndighet och tillämpar materiella beskattningsnormer på ett konkret fall. Det föreligger inte något tvivel om att de regler i vilka det föreskrivs villkor för eftergift (till exempel artiklarna 2 och 13 första stycket i förordning (EEG) nr 1430/79) utgör en negativ begränsning av innehållet i tillämpningsområdet för de importtullar som föreskrivs i rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979."

melserna för artiklarna 16 och 17 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar och som innebär avslag på begäran om återbetalning eller eftergift av tullar som skall betalas skall fattas med tillämpning av materiella tullrättsliga regler inom ramen för tullkontorets utövande av uppbörd av tullar. Det åligger den nationella domstolen att dra slutsatserna av detta konstaterande för att kunna avgöra sin behörighet på området i fråga."

B — *Svaret på den andra frågan*

43. Den nationella domstolen har frågat om artikel 1.2 d i förordning nr 1430/79, som avser *tullar som ännu inte har erlagts*, skall ges en restriktiv tolkning, så att den skall anses avse tullar vilkas betalning är uppskjuten.

44. Den hänskjutande domstolen understryker i sitt beslut om hänskjutande (punkt 63) och den portugisiska regeringen i sitt yttrande att beviljandet av en betalningsfrist utgör ett villkor för begäran om eftergift.

45. Det grundläggande argumentet för denna tes följer av övervägandena till förordning nr 1430/79. Konkret står det i det andra övervägandet att "beloppet av de importtullar som har betalats eller vilkas betalning har uppskjutits kan komma att visa sig vara högre än det belopp som enligt lag skall betalas, ... till följd av beaktande av delar av beskattningen som är oriktiga eller ofullständiga, i synnerhet vad gäller den valuta, det värde eller det ursprung som beaktats vid bestämmandet av beloppet; ... att det i dessa fall är berättigat att vidta antingen återbetalning eller eftergift av de summor som inte skall betalas".

46. Den nationella domstolen har ytterligare framfört ett argument för denna tes. Den har kommit fram till denna slutsats på grund av bestämmelsen i artikel 2.2 i förordning nr 1430/79, i vilken det föreskrivs en tidsfrist av tre år för att lämna in en begäran om återbetalning eller eftergift, medan det uppskov eller den betalningsfrist som beviljas för den tidsfrist det är fråga om i detta fall, vilken styrs av systemet i direktiv 78/453/EEG [21], var 30 dagar (artikel 3) och alltid förutsatte att den berörde ställde en lämplig garanti (artikel 2).

Med andra ord förefaller det som om det som den nationella domstolen vill få svar på är hur man i slutänden skall kombinera erkännandet av en rättighet för den berörde importören att begära en eftergift av sin skuld inom en lång tidsfrist med att bibehålla omfattningen av det mål som eftersträvas

21 — Rådets direktiv 78/453/EEG av den 22 augusti 1978 om harmonisering av lagar och andra författningar om uppskov med betalningen av import-eller exporttullar (EGT 1978, nr L 146, s. 19).

med uppskov, som är att underlätta betalningen av det belopp som bokförts för importtullarna.

47. Kommissionen har understrukit att hänvisningen i det andra övervägandet till "importtullar ... vilkas betalning har uppskjutits" [22] endast åsyftar en situation som föreskrivs och regleras i direktiv 78/453 och hade inte något annat syfte än att förklara ett befintligt system till vilket man kunde lägga det nya system som infördes genom förordning nr 1430/79, enligt vilken betalningsfristen utgör ett sätt att betala beloppet av de avgifter som skall erläggas för att tillförsäkra likabehandling av ekonomiska aktörer vad avser uppbörd av import-eller exporttullar.

48. Först och främst är det underligt att den nationella domstolen anger artikel 2.2 i förordning nr 1430/79 och inte artikel 13.2 i samma förordning, på vilken den utan uttrycklig hänvisning grundat sin bedömning av SEIM: s begäran. Denna förklaring ändrar givetvis ingenting i sak av det problem som skall behandlas.

49. Det argument som har framförts av den portugisiska regeringen och som också har använts av den hänskjutande domstolen kan inte anses gå att pröva. Man kan av lydelsen av artikel 1.2 d i förordning nr 1430/79 sluta sig till att man med termen "eftergift" skall förstå "att helt eller delvis underlåta att pålägga import-eller exporttullar som har bokförts av den myndighet som är ansvarig för uppbörden, men som ännu inte har betalats". Med andra ord visar en bokstavstolkning av den bestämmelse i vilken villkoren för eftergift slås fast att det inte krävs att det först har förelegat en betalningsfrist för den avgiftsskyldige för att denne skall kunna lämna in en begäran om eftergift av sin skuld.

50. Denna lösning framgår också av en granskning av de villkor som anges i artikel 13.2 första stycket i förordning nr 1430/79, i vilken det uttryckligen föreskrivs att "eftergift av importtullar ... beviljas på begäran som inlämnas till det berörda tullkontoret före utgången av en tidsfrist av tolv månader räknat från det datum då nämnda tullar bokförts av den myndighet som har ansvaret för uppbörden". Att anse att beviljandet av en betalningsfrist utgör ett nödvändigt villkor för att en begäran om eftergift skall kunna inlämnas utgör alltså en överträdelse av denna bestämmelse, som är klar och i vilken det inte föreskrivs något sådant villkor. Det är för övrigt också vad kommissionen har understrukit i sitt yttrande.

51. För att besvara frågan från den nationella domstolen, som påpekar svårigheten att förena de tidsfrister som föreskrivits för

22 — I det första övervägandet har dessförinnan angetts att med tillämpning av direktiv 78/453 "kan betalningen av dessa importtullar under vissa villkor skjutas upp".

beviljandet av ett uppskov och bevilja en begäran om eftergift, är det dessutom nödvändigt att undersöka det syfte i vilket tidsfristen eller eftergiften beviljas.

52. När den behöriga myndigheten genom en rättsakt bokför beloppet av importtullen vid importtillfället och då varan övergår till fri omsättning, är importören i princip skyldig att rätta sig därefter och betala beloppet av dessa tullar. I enlighet med direktiv 78/453 kan den avgiftsskyldige mot ställande av en garanti, efter att det belopp som skall betalas har bokförts, beviljas en betalningsfrist så att denne kan deponera beloppet utan att skyldigheten att betala beloppet påverkas eller undanröjs.

53. Ovannämnda artikel 13 i förordning nr 1430/79, i vilken det föreskrivs återbetalning eller eftergift av importtullar under vissa villkor, syftar till att begränsa betalning i efterhand av importtullar till de fall där en sådan betalning är berättigad och överensstämmer med en grundläggande princip, som principen om skydd för berättigade förväntningar. [23]

54. Om man granskar de två förfarandena (förfarandet för uppskov respektive eftergift) kan man konstatera att dessa två förfaranden enligt gemenskapslagstiftaren fungerar oberoende av varandra, utan att varken den enas eller den andras autonomi påverkas. Att föreskriva en kort betalningsfrist är inte oförenligt med utsättandet av en annan frist (en längre sådan i detta fall) för inlämnande av en begäran om eftergift av ett belopp som har bokförts för betalning av importtull. Även av denna anledning kan jag inte anse att eftergiften skulle bero på att man dessförinnan har beviljat en betalningsfrist. I motsatt fall skulle den restriktiva tolkningen av artikel 1.2 d i förordning nr 1430/79 leda till att det eftersträvade målet med förfarandet avseende ett villkorligt beviljande av en begäran om eftergift av importtullar skulle motverkas, eftersom begäran om eftergift skulle ha inlämnats inom den kortare tidsfristen som avser uppskov med betalning.

55. Den andra frågan skall således besvaras enligt följande:

"I artikel 1.2 d i rådets förordning (EEG) 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar ställs det inte upp några krav på att en betalningsfrist först skall ha beviljats för att en begäran om eftergift av det belopp som skall betalas på grund av importtullar skall kunna prövas."

23 — Se domen i målet Hewlett Packard France, nämnd i fotnot 6, punkt 46.

C — *Svaret på den fjärde frågan*

56. Av metodiska skäl skall den fjärde frågan bedömas först, eftersom det förefaller oundgängligt att ha löst det problem som den nationella domstolen har framfört i denna fråga för att därefter kunna svara på den tredje frågan.

57. Med sin fjärde fråga vill den nationella domstolen få svar på om artikel 4 punkt 2 c i förordning nr 3799/86 är ogiltig, då den begränsar de särskilda fall då eftergift av tullar kan beviljas mer än som är nödvändigt för att skydda andra gemenskapsintressen och därmed strider mot ovannämnda artikel 13.1 i förordning nr 1430/79.

58. Det problem som framförs i den sista frågan för förhandsavgörande, i vilken giltigheten av artikel 4 punkt 2 c i kommissionens förordning nr 3799/86 ifrågasätts, rör huvudsakligen frågan om denna reglering har hållits inom gränserna för de befogenheter som ges i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 eller inte. I artikel 13.1 andra stycket ges kommissionen befogenhet att vidta åtgärder under det att den alltid håller sig inom de gränser som följer av den högre allmänna proportionalitetsprincipen, i enlighet med vilken denna befogenhetsbestämmelse även skall tolkas. Med andra ord får det inte förekomma bristande proportionalitet mellan det mål som eftersträvas i artikel 4 punkt 2 c i förordning nr 3799/86 och den vidtagna åtgärden.

59. Det framgår faktiskt av domstolens praxis [24] att det på grund av proportionalitetsprincipen krävs en rimlig koppling mellan de mål som eftersträvas av gemenskapen, som tjänar allmänintresset, och de vidtagna åtgärderna, som påverkar medborgarnas rättigheter. Med andra ord skall åtgärden vara nödvändig och lämplig för att uppnå det eftersträvade målet och nackdelarna skall varken vara större än fördelarna eller vara orimliga i förhållande till det eftersträvade målet eller utgöra ett oacceptabelt intrång som skadar själva innehållet i rättigheterna.

60. Denna bestämmelse i förordning nr 3799/86 har till syfte att inte hindra effektiviteten av kontrollen i efterhand av rättsenligheten av de handlingar som har lagts fram för beviljandet av en förmånsbehandling i tariffhänseende för varor som deklarerats för övergång till fri omsättning. Den metod som används är att tullmyndigheterna avslår varje begäran om eftergift som endast är grundad på handlingar som, om än i god tro, lagts fram och som senare upptäcks vara oriktiga, förfalskade eller ogiltiga för beviljande av denna förmånsbehandling i tariffhänseende.

24 — Se som exempel domar av den 11 juli 1989, Schräder (265/87, Rec. s. 2237, punkt 21), och av den 13 juli 1989, Wachauf (5/88, Rec. s. 2609, punkt 18).

61. Under dessa förhållanden förefaller de medel som har tillgripits av kommissionen i princip vara lämpliga och nödvändiga för att nå det mål som eftersträvas med ovannämnda bestämmelse i artikel 4 punkt 2 c i förordning nr 3799/86, eftersom ett sätt att tillförsäkra att hela systemet med kontroller i efterhand är effektivt är att de behöriga myndigheterna har en möjlighet att avslå begäran om eftergift som är grundad på handlingar som, om än i god tro, lagts fram men som inte har utfärdats på ett riktigt sätt.

62. En granskning av rättspraxis på området stöder också detta synsätt. Före antagandet av kommissionens tvistiga förordning granskade domstolen i målet Van Gend & Loos mot kommissionen begäran om ogiltigförklaring av två beslut av kommissionen som hade fattats angående begäran som lämnats in till de motsvarande nationella myndigheterna av sökandebolagen för att erhålla eftergift av importtullar som de hade ålagts att betala. Sökandena grundade sin begäran på bestämmelserna i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 och påstod bland annat att de inte hade vetat att certifikaten inte var giltiga. Domstolen uttalade följande: "Man kan verkligen inte neka till att kontroller i efterhand i stor utsträckning skulle berövas sitt värde, om användningen av oriktiga certifikat ensamt kunde berättiga beviljande av en eftergift." [25] Kommissionens förordning nr 3799/86 utgör genom den tvistiga bestämmelsen i artikel 4 punkt 2 c en återspegling av denna rättspraxis.

25 — Dom av den 13 november 1984, Van Gend & Loos mot kommissionen (98/83 och 230/83, Rec. s. 3763, punkt 13.

63. Härnäst skall jag undersöka den sista delen av proportionalitetsprincipen, genom vilken granskningen av giltigheten av den tvistiga bestämmelsen i artikel 4 punkt 2 c i kommissionens förordning nr 3799/86 slutförs: är inte nackdelarna med denna reglering större än de fördelar den för med sig? Med andra ord fokuseras granskningen på frågan om kommissionens reglering är oproportionerlig i förhållande till bestämmelsen om överlåtelse av befogenhet i förordning nr 1430/79.

64. Om man granskar själva texten till den tvistiga bestämmelsen i artikel 4 i förordning nr 3799/86, konstaterar man att denna bestämmelse vid en första anblick kan anses begränsa betydelsen av "situationer som varken är resultatet av en avsiktlig åtgärd eller uppenbar vårdslöshet från den berördes sida". Kommissionen har för övrigt också angett detta i sitt yttrande. I den utsträckning som kommissionen har förutsatt att även andra omständigheter kan tas i beaktande för att bedöma hur stort ansvaret eller den yrkesmässiga risk har varit som tagits av importören, när han — om än i god tro — lagt fram certifikat som senare har ogiltigförklarats, har den emellertid handlat inom gränserna för sin behörighet enligt artikel 13.2 i förordning nr 1430/79.

65. Av denna analys kan den slutsatsen dras att artikel 4 punkt 2 c i kommissionens förordning nr 3799/86 inte strider mot huvudinnehållet i "rätten till eftergift", att den, som

den nationella domstolen har understrukit, inte motverkar skälighetsgeneralklausulen i artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, utan innehåller en tillämpningsbestämmelse för artikeln i fråga, så att den inte skall ges en för vid tolkning som inte motsvarar gemenskapslagstiftarens avsikter. Det är detta som lydelsen "utan att påverka andra situationer som skall bedömas från fall till fall" ger uttryck för, vilken förekommer i inledningen av artikel 4 i förordning nr 3799/86, samt även lydelsen "situationer som varken är resultatet av en avsiktlig åtgärd eller uppenbar vårdslöshet från den berördes sida". Detta har understrukits såväl i kommissionens som i den portugisiska regeringens yttranden, när de påstod att förordning nr 3799/86 var giltig.

66. Den fjärde frågan skall således besvaras enligt följande:

"Artikel 4 punkt 2 c i kommissionens förordning (EEG) nr 3799/86 av den 12 december 1986 om tillämpningsföreskrifter för artiklarna 4*a*, 6*a* 11*a* och 13 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 finner tillräcklig grund i bestämmelsen i artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 och strider inte mot proportionalitetsprincipen."

D — *Svaret på den tredje frågan*

67. Med den tredje frågan anmodas domstolen att uttala sig om det, enligt artikel 5.2 i kommissionens förordning nr 3799/86, ålåg den nationella tullmyndigheten att bedöma begäran om eftergift av importtullarna med hänsyn till "skälighetsgeneralklausulen" i ovannämnda artikel 13.1, då SEIM hade åberopat fakta som skulle kunna falla inom den rättsliga kategorin av särskilda situationer som varken är resultatet av en avsiktlig åtgärd eller uppenbar vårdslöshet från den avgiftsskyldiges sida (artikel 13.1 i förordning nr 1430/79).

68. I artikel 4 punkt 2 c i förordning nr 3799/86 slås fast att en åtskillnad skall göras, eftersom det föreskrivs att det för att erhålla eftergift av importtullar som bokförts inte är tillräckligt att den berörde importören — ens i god tro — lägger fram handlingar som sedan har ogiltigförklarats på grund av att de senare upptäcks vara felaktiga, förfalskade eller ogiltiga, för beviljande av en förmånsbehandling i tariffhänseende för varor som klarerats för fri omsättning. Den fråga som ställts är koncentrerad på en bedömning av frågan om den behöriga myndigheten förutom denna åtskillnad kan granska en begäran om eftergift som har riktats till den mot bakgrund av skälighetsgeneralklausulen i artikel 13 i förordning nr 1430/79.

69. Jag skall allra först påpeka att artikel 13 — i vilken en skälighetsgeneralklausul slås fast — enligt domstolens fasta rättspraxis [26] är avsedd att begränsa betalningarna i efterhand av importtullar till de fall där denna betalning är berättigad och överensstämmer med den grundläggande principen om berättigade förväntningar. Domstolen har inte stött sig på en allmän regel, utan endast på en generalklausul, vilket innebär att det med särskild noggrannhet — och efter en jämförelse med den portugisiska regeringens och kommissionens argument — skall granskas om denna klausul är tillämplig i detta mål och under undvikande av all form av generalisering som skulle kunna skapa osäkerhet om rättsläget.

70. Den huvudsakliga orsaken till att den portugisiska regeringen inte är av samma åsikt är först och främst att de behöriga myndigheterna har ändrat SEIM: s begäran — som avsåg att importtullar som har betalats i enlighet med villkoren i artikel 5.2 i förordning nr 1697/79 inte skulle indrivas — till en begäran om eftergift enligt artikel 13.1 i förordning nr 1430/79, vilket enligt den nationella domstolens förklaringar även är berättigat inom ramen för den inkvisitoriska principen som förekommer i den interna rättsordningen. Denna fråga medför inte några särskilda problem med beaktande av att domstolen enligt en fast rättspraxis inte är behörig att inom ramen för en prövning av en begäran om förhandsavgörande vare sig tolka bestämmelser i nationell rätt — i detta fall de bestämmelser i vilka de administrativa myndigheternas behörighet slås fast — eller avgöra om de överensstämmer med gemenskapsrätten. [27]

71. Enligt den portugisiska regeringens påståenden var den nationella myndigheten, med beaktande av att den inte kunde klassificera om den begäran som lämnats in av SEIM, för det första inte skyldig att behandla denna begäran med beaktande av artikel 13 i förordning nr 1430/79. För det andra borde det beslut som fattades, även om myndigheten var skyldig att behandla begäran, vara ett avslagsbeslut, eftersom artikel 4 punkt 2 c i förordning nr 3799/86 inte medger beviljande av eftergift när handlingar, som senare konstateras vara felaktiga, förfalskade eller ogiltiga för beviljande av en förmånsbehandling i tariffhänseende av importerade varor, har lagts fram, om än i god tro.

72. Den första delen av den portugisiska regeringens invändningar saknar grund och således delar jag kommissionens inställning på denna punkt.

73. Det är ett faktum att det i artikel 4 punkt 2 c i förordning nr 3799/86 har föreskrivits en åtskillnad genom att man har uteslutit ett automatiskt beviljande av en begäran om

26 — Se de i fotnot 5 nämnda domarna i målen Papierfabrik Schoellershammer mot kommissionen, punkt 3, och Cerealmangimi och Italgrani mot kommissionen, punkt 10.

27 — Se till exempel dom av den 4 maj 1993, Distribuidores Cinematográficos (C-17/92, Rec. s. I-2239, punkt 8).

eftergift när ogiltiga handlingar har lagts fram, om än i god tro.

74. När en begäran om eftergift av importtullar läggs fram, kan den nationella tullmyndigheten pröva den i ljuset av den skälighetsgeneralklausul som framgår av artikel 13.1 i förordning nr 1430/79 i ändrad version, om denna begäran formuleras så att den påvisar att villkoren för tillämpning av denna artikel är uppfyllda, såsom de även har slagits fast genom tillämpningsbestämmelserna för denna artikel, som har antagits senare inom ramen för förordningar från kommissionen (särskilt artikel 2 ff i förordning nr 1574/80 jämförda med artikel 4 ff i förordning nr 3799/86).

75. Med beaktande av att den lista som avses i artikel 4 i förordning nr 3799/86 inte är uttömmande utan vägledande, vilket domstolen har bekräftat [28], är det naturligtvis de behöriga myndigheterna som från fall till fall skall bedöma om en viss konkret situation, som inte står nämnd i listan, har en sådan särskild karaktär som avses i den tillämpliga gemenskapsregleringen. Det åligger med andra ord dessa myndigheter, förutom i de situationer som avses i artikel 4 punkt 2 c i förordning nr 3799/86, att bedöma begäran om eftergift med hänsyn till skälighetsgeneralklausulen med beaktande av alla fakta som har framlagts av den berörda ekonomiska operatören och som uppfyller villkoren i artikel 13.

76. Med tillämpning av artikel 5.2 i förordning nr 3799/86 är dessutom den nationella myndigheten den enda myndighet som är behörig att bedöma om de skäl som har åberopats faktiskt faller under en av de situationer som föreskrivs i artikel 4 punkt 2 och i förekommande fall för att avslå begäran om eftergift av importtullar eller för att i enlighet med artikel 6.1 i samma förordning vidarebefordra begäran till kommissionen för att den skall uttala sig.

77. Sammanfattningsvis anser jag att den tredje frågan för förhandsavgörande skall besvaras enligt följande:

"Om ett bolag i sin begäran om eftergift, förutom att det, om än i god tro, lägger fram handlingar som senare konstateras vara felaktiga, förfalskade eller ogiltiga för beviljande av en förmånsbehandling i tariffhänseende, åberopar sakförhållanden som kan utgöra en av de omständigheter som varken är resultatet av en avsiktlig åtgärd eller uppenbar vårdslöshet från dess sida, skall tullmyndigheten bedöma denna begäran med beaktande av skälighetsgeneralklausulen i artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar."

28 — Se domstolens dom i målet Hewlett Packard France, nämnd i fotnot 6, punkt 39, samt punkt 10 i generaladvokat Tesauros förslag till avgörande i samma mål.

Förslag till avgörande

Med beaktande av det anförda föreslår jag att domstolen skall besvara frågorna för förhandsavgörande enligt följande:

1) Beslut som har fattats enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 7.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 1574/80 av den 20 juni 1980 om fastställande av tillämpningsbestämmelserna för artiklarna 16 och 17 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar och som innebär avslag på begäran om återbetalning eller eftergift av tullar som skall betalas skall fattas med tillämpning av materiella tullrättsliga regler inom ramen för tullkontorets utövande av uppbörd av tullar. Det åligger den nationella domstolen att dra slutsatserna av detta konstaterande för att kunna avgöra sin behörighet på området i fråga.

2) I artikel 1.2 d i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar ställs det inte upp några krav på att en betalningsfrist först skall ha beviljats för att en begäran om eftergift av det belopp som skall betalas på grund av importtullar skall kunna prövas.

3) Artikel 4 punkt 2 c i kommissionens förordning (EEG) nr 3799/86 av den 12 december 1986 om tillämpningsföreskrifter för artiklarna 4*a*, 6*a* 11*a* och 13 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 finner tillräcklig grund i bestämmelsen i artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 och strider inte mot proportionalitetsprincipen.

4) Om ett bolag i sin begäran om eftergift, förutom att det, om än i god tro, lägger fram handlingar som senare konstateras vara felaktiga, förfalskade eller ogiltiga för beviljande av en förmånsbehandling i tariffhänseende, åberopar

omständigheter som kan utgöra en av de situationer som varken är resultatet av en avsiktlig åtgärd eller uppenbar vårdslöshet från dess sida, skall tullmyndigheten bedöma denna begäran med beaktande av skälighetsgeneralklausulen i artikel 13.1 i rådets förordning (EEG) nr 1430/79 av den 2 juli 1979 om återbetalning eller eftergift av import-eller exporttullar.